

ΣΟΦΝΗΤΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

Τώρα ποῦ ἀνοιξί γελά μὲ τ' ἄνθη, μὲ τὰ φύλλα,
Ἡ μάγισσα ἡ Ἀποκρηὰ μᾶς φεύγει, ἀνάθεμά τη!
Ὡς ἄλλαις μερταῖς πεντάμορφη θαμπώνει κάθε μάτι,
Καὶ μόνο τὴν ἀσχήμα της φυλάει γὰρ μᾶς ἡ σκύλα.

✽

Μεθύστρ' ἀνοστογύναικα, περνᾷ περνᾷ τρεχάτη
Τώρα σὲ κάρρο ἀνεβαστή καὶ τώρα σὲ καμήλα,
Καὶ τώρα εἶνε ἀδιάντροπή, τώρα σκορπάει νεκρύλα,
Τὴν ἀπαντοῦν οἱ γνωστικοὶ καὶ τῆς γυρνοῦν τὴν πλάτη.

✽

Τάχα κρατεῖ ὅσον κόρφο της μὲ μητρικὴ τρεμούλα
Κακοφτειασμένο ἓνα μωρὸ μὲ στρίγλικη φωνή
Ποῦ ὅταν ἀγόρι φαίνεται, ἀλλὰ καὶ σὺν παιδούλα.

✽

Κ' ἡ μάγισσα ἡ Ἀποκρηὰ ὅτ' σκιάχτρο τὸ νινί
Πότε βρυσιαῖς, πότε ξυλιαῖς, πότε φιλάκια δίνει,
Πότε τὸ λέει Πόλεμο, πότε τὸ κράζ' Εἰρήνη!

Τετράρατος

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΕΩΝ

(Ἡ κατωτέρω ἐπιστολὴ ἀποστέλλεται διὰ τοῦ ΑΕΤΟΥ, διότι ἀνεστάλειτο διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἐννοεῖται ὅτι ἔχει μόνον δὲν θὰ ἐφθάνει ἐγκαίρως εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπόρητον αὐτῆς ἰδίᾳ ἤκιστα θὰ ἐτηρεῖτο).

Ἀκούω ἀπὸ τινος συχνότατα προφερόμενον τὸ ὄνομά σου, ἀναγγελλομένην τὴν ἔλευσίν σου, διαλαλουμένην τὴν ἄφιν σου.

Λέγουσιν ὅτι ἀπὸ δύο ἤδη ἐβδομάδων εὐρίσκεσαι ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Ἀλλ' ἐγὼ μ' ὅλας τὰς προσπάθειάς μου δὲν κατώρθωσα ἀκόμη νὰ ἴδω οὐδὲ τὸ ἄκρον τῆς ἐσθῆτός σου.

Μάτην σὲ ἀνεζήτησα εἰς τὰς προσφιλεῖς σου ὁδοὺς, ἃς διήλυνες ἄλλοτε, ὅσκις ἤρχετο, ἐποχουμένη θριαμβευτικῶς, σύρουσα τὰ πλήθη κατόπιν σου, σπείρουσα τὴν εὐθυμίαν, τὴν χαρὰν, τὸν γέλωτα κατὰ τὴν διάβασίν σου, ἐξεγείρουσα, παιδρύνουσα, ζωογονοῦσα, ἐμπνέουσα.

Μάτην σὲ ἀνεζήτησα εἰς τοὺς τόπους τῶν δημοσίων διασκεδάσεων, εἰς τοὺς κήπους, εἰς τὰ καφενεῖα, εἰς τὰ οἶνοπωλεῖα. Ἡ πρωτεύουσά μας, πόλις ἐννεήκοντα χιλιάδων ἀσκητῶν, ἀπὸ Παρισίων τῆς Ἀνατολῆς, ὡς προωρίζετο, γενομένη ἡ Θηβαῖς αὐτῆς, δὲν θὰ εἶχεν οὔτε ἐν θέατρον διὰ νὰ σὲ στεγάσῃ ἀξίως, θὰ ἐφοβεῖτο δὲ βεβαίως μὴ ρυπανθῇς ὑπὸ τοῦ εὐρώτος τῶν σανίδων καὶ τοῦ ἰδρώτος τῶν γηραιῶν τοίχων τῆς ἀξιοσεβάζτου οἰκοδομῆς τοῦ κ. Μπούκουρη.

Μάτην σὲ ἀνεζήτησα εἰς τοὺς δημοσίους χοροὺς, ὅπου ἄλλοτε ἡ νεότης σὲ περιεπτύσσετο καὶ παρεσύρετο ἀμέριμος μετὰ σοῦ εἰς τὴν ἡδεῖαν σκοτοδίνην ταχείας στροβίλου, λησμονοῦσα εἰς τὰ στήθη σου τὴν αὔριον καὶ ροφῶσα ἀπὸ τῶν χειλέων σου τὴν λήθην τῆς χθὲς.

Μάτην σὲ ἀνεζήτησα εἰς τὰς ἰδιωτικὰς ἐσπερίδας καὶ συναθροίσεις, ἃς ἄλλοτε ἡ ἄφιν σου διήγειρεν ἀθρόας, καὶ ἐν αἷς ἐνεθρονίζετο κεκοσμημένη δι' ἀδαμάντων, ἀπαστράπτουσα εἰς χρυσόν, στίλβουσα εἰς μέταξαν, θαμβοῦσα εἰς πλοῦτον καὶ χλιδὴν.

Ἐξ ἀποφάσεως δὲν ἤλθες ἀκόμη.

Ἐκτός ἂν ἤλθεις ἐπιτηδὲς καὶ εὐρίσκεσαι ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν μετημυρισμένη εἰς . . . Τεσσαρακοστήν.

✽

Διότι ἡ κενὴ σκιά τῆς φαιδρότητος, τὸ σκαιὸν φάσμα τῆς εὐθυμίας, ὅπερ διήρχετο τοὺς δρόμους τὴν παρελθούσαν κυριακὴν, δὲν ἦτο βεβαίως σὺ, ὄχι, ὦ Ἀπόκρεως! Δὲν ἦτο ἀναμφιβόλως σὺ, ἡ χαρὴ περιπατήτρια, ἥτις ἐμέτρει ἀδιακόπως καθ' ὅλον τὸ ἀπόγευμα τὴν ἔκτασιν τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐξύμνεε τὴν λάσπην τῶν Χαυτείων καὶ ἐπανελάμβανεν ἑκατοντάκις, χωρὶς νὰ ἡξέυρη διατί, τὴν μονότονον ἀνοδὸν καὶ καθοδὸν τῆς ἀπὸ τῆς μιᾶς τῶν πλατειῶν μας εἰς τὴν ἄλλην. Δὲν ἦτο σὺ ἡ ἀληθὴς Ἀπόκρεως, ἡ ρακένδυτος ἐπαίτις, ἥτις ἐκυλίστο κροταλίζουσα ἐπὶ τριῶν ἐξηθρωμένων κάρρων, ἐτύλισσε περὶ τὸν ἱστόν του τὸ γαῖτανάκι, περιεβόλητο τὸ δέρμα τῆς αἰωνίας καμήλας, ἐπαίξε τὰ ρόπαλα, ἐβωμολόγει διὰ στόματος τοῦ Φασουλῆ καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς ἄγρην δεκαρῶν πρὸς τοὺς διαβάτας. Δὲν ἦτο σὺ, οὔτε ἡ ζυθοπῶλις τῶν προαστείων, ἥτις ἐκίρνα τὸ ἀπεκτηνωμένον πλῆθος τῶν ἀθηναίων ἀστῶν τὸ συρρεῦσαν εἰς τὰ Πατήσια ἢ τὴν Κολοκυθῶν, οὔτε ἡ ἄχρους καὶ πτωχαλαζῶν κομψευομένη ὀλίγων οἰκογενειακῶν συναναστροφῶν, οὔτε ἡ ἄσπεμος κοινὴ γυνή, ἥτις ὤρχετο πρὸς τοὺς ἤχους παρατόνου μουσικῆς καὶ ἡσυχμόναι ἐν τῷ χειμερινῷ λεγομένῳ θεάτρῳ.

Ἀλλ' ἂν ἦτο σὺ πράγματι, παρήλλαξες βεβαίως πολὺ, πάρα πολὺ, καὶ δικαίον εἶχα νὰ μὴ σὲ ἀναγνωρίσω. Ἄν ἦτο σὺ, εἶνε τῇ ἀληθείᾳ ἄξιον θαυμασμοῦ πῶς ἐνεκλιματίσθης τόσον καὶ πῶς συνεμῶρψες εἰς τοιοῦτον βαθμὸν καὶ τὸ πρόσωπόν σου καὶ τοὺς τρόπους σου πρὸς τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου μας. Ἄν ἦτο σὺ, πρέπει νὰ πανηγυρισθῇ ὁ μέγιστος τῶν θριάμβων τοῦ ἰδιορρύθμου νεωτέρου ἑλληνικοῦ πνεύματος, ὅτι κατώρθωσες νὰ παρωδήσῃ καὶ σὲ, τὴν κατ' ἐξοχὴν ἑορτὴν τῆς παρωδίας, νὰ μασκαρεύσῃ, ὡς ἔλεγε περίσου φίλος ποιητής, καὶ αὐτὴν τὴν Ἀπόκρεων. Ἄν ἦτο σὺ, πρέπει νὰ μελετηθῶσι σοβαρώτατα αἱ μυστηριώδεις ἀφορμαὶ καὶ ὁ ἀπόκρυφος τρόπος, δι' οὗ ἡδυνήθησαν οἱ ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων ἑορταστῶν τῶν Διονυσίων νὰ μεταβάλλωσι τὴν ἑορτὴν τῆς ὑψηλῆς ψυχαγωγίας, τὴν θεὰν τοῦ γέλωτος, τὴν λυσιμέριμον νύμφην τοῦ θορύβου, εἰς ἑορτὴν ἀνίας καὶ πλήξεως, ἑορτὴν ρυπαρίας καὶ μουντζούρας, προστάτιδα θεὰν τῆς ἀπιδίας καὶ τῆς σαχλαμάρας.

✽

Ἄν ἦτο πράγματι σὺ, δικαιούμεθα νὰ σὲ ἐρωτήσωμεν: τί ἤλθες νὰ κάμῃς; Ἠλπίζεις περισσοτέραν προσοχὴν ἐκ μέρους ἡμῶν καὶ ἐπερίμενες καλλιτέραν ὑποδοχὴν; Ἐνόμιζες ὅτι θὰ μᾶς εὐρίσκες, ὅπως ἄλλοτε, ἐτοιμοὺς καὶ σπεύδοντας ν' ἀπαλλαγῶμεν ἐπὶ μικρὸν τῶν καθημερινῶν ὀχληρῶν ἡμῶν ἐνασχολήσεων καὶ νὰ ζητήσωμεν ἐν σοὶ μικράν ἀναψυχὴν ἀπὸ τοῦ δι' ὅλου τοῦ λοιποῦ ἔτους βασανίζοντος ἡμᾶς καμάτου τοῦ ἀγῶνος τῆς ζωῆς; Ἐπίστευες ὅτι θὰ μᾶς ἦτο εὐχάριστος μικρὰ τις ἀνάπαυλα ἀπὸ τῶν κόπων ἡμῶν πρὸς δημιουργίαν τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος καὶ τῶν μόχθων πρὸς διεκδίκησιν τῶν ἀπαραγράπτων δικαιωμάτων μας;

Ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομεν τόσας ἄλλας ἑορτάς νὰ ἑορτάσωμεν! Ἐχομεν τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναγκαστικῆς Κυκλοφορίας δέκα νέων ἑκατομμυρίων χαρτονομίσματος, ὅπερ συνωμολογήθη